

E D I T U R A   S C R I P T U M ®

Neașteptata întorsătură a vieții

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEREMIAH, DAVID

Neașteptata întorsătură a vieții / David Jeremiah. – Oradea: Scriptum,
2020

ISBN 978-606-031-044-0

NEAȘTEPTATA
întorsătură
A VIEȚII

*Descoperă bunătatea lui Dumnezeu
chiar și atunci când simți că viața se destramă.*

DAVID JEREMIAH

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
A Bend in the Road
© 2000, by David Jeremiah
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Neașteptata întorsătură a vieții
de David Jeremiah

© 2020 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu. Citate din traduceri ale Bibliei în limba engleză: KJV - King James Version of the Bible, MSG - The Message, NKJV - New King James Bible, NASB - New American Standard Bible, NRSV - New Revised Standard Version of the Bible, NIV - New International Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-044-0

Tiparul executat în U.E.

*Dedic această carte credincioșiei membrilor
Bisericii creștine „Shadow Mountain”.
Rugăciunile lor m-au însoțit prin negura așternută
în fața pașilor mei și continuă să mă însoțească și astăzi!*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Cuvânt-înainte de Donna Jeremiaș</i>	13
1. Neașteptata întorsătură a vieții	17
2. Psalm pentru o noapte întunecată	47
3. Doamne, am nevoie de ajutorul Tău!	73
4. Când Dumnezeu zăbovește	99
5. Închinare în vreme de necaz	127
6. Un psalm al pustiei	149
7. Suișuri și coborâșuri	177
8. Rugăciune sub presiune	201
9. Când toată iscusința devine zadarnică	227
10. Izbândă asupra strâmtorării	253
11. Ce-i mai bun abia de-acum urmează	281
<i>Epilog: Reluând călătoria</i>	311

MULȚUMIRI

În toamna anului 1994, când m-am confruntat pentru prima dată cu cotitura din drumul vieții mele, nu mă gândisem că voi ajunge să scriu o carte despre experiența trăită. Dar învățăturile pe care le-am desprins din ea au fost prea valoroase ca să nu le împărtășesc. Ceea ce urmează nu este neapărat o istorisire despre mine însumi; este mai degrabă o mărturie privitoare la purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de mine în timpul acestor ani de profundă încercare. Ca de fiecare dată, El lucrează cel mai bine prin oamenii pe care îi aduce lângă noi în astfel de momente cruciale.

N-aș putea vorbi îndeajuns despre medicii care s-au ocupat de mine în zilele critice ale bolii. Doctorul Thomas Witzig a făcut parte din echipa de diagnosticare de la Spitalul Mayo Clinic, care m-a tratat în primele stadii de manifestare ale limfomului. Credința lui creștină și cuvintele sale încurajatoare mi-au fost sprijin la trecerea peste primul obstacol.

La întoarcerea în San Diego, am fost dat în îngrijirea competentă

a doctorului Alan Saven de la Scripps Clinic. El a coordonat prima serie de tratamente chimice și a stabilit diagnosticul bolii când aceasta a recidivat în 1998. Doctorul Saven este un oncolog apreciat, care abordează cu agresivitate tratarea cancerului și cu blândețe tratarea pacienților săi. Doctorul James Mason, tot de la Scripps Clinic, mi-a stat alături în timpul transplantului cu celule stem. Atitudinea lui optimistă cu privire la vindecare și la însănătoșire a însemnat o adâncă încurajare pentru mine. Îi sunt îndatorat totodată doctorului Richard Furman, specialist în chirurgie toracică din Boone, Carolina de Nord. Prietenia și sfaturile lui au constituit o sursă de nespusă tărie, iar dragostea lui pentru Cuvântul lui Dumnezeu mi-a fost pildă de urmat.

Sunt două femei cu totul deosebite cărora vreau să le mulțumesc. Ruth Erne, medic specialist, a cărei asistență a reprezentat o încurajare statornică de-a lungul suferințelor și coborâșurilor experienței mele în lupta cu cancerul. Ea ne-a ținut la curent cu privire la aspectele tehnice ale bolii și a sprijinit-o pe Donna într-un mod aparte în tot timpul încercării ei. Și Alice Cooper, care este asistentă medicală și prietenă apropiată a familiei noastre. Ea s-a oferit să stea cu noi la hotel în cursul procesului de transplant cu celule stem. Nu există cuvinte care să exprime ce a însemnat ajutorul ei pentru noi.

Când, în martie 1999, am fost externat din Scripps Clinic, mi-am dat seama cât este de important să-mi îngrijesc mai bine trupul. După o prealabilă examinare a opțiunilor existente, am încheiat o înțelegere cu Mike Douglas, fost jucător de fotbal în Liga Profesionistă, actualmente antrenor de întreținere. Am început să fac zilnic exerciții sub supravegherea lui și, treptat, am ajuns să aplic o parte din recomandările de nutriție pe care el încearcă în fiecare dimineață să mi le reamintească. Datorită lui Mike, am câpătat o nouă apreciere a importanței unei condiții fizice bune, chiar și la vârsta de cincizeci și nouă de ani.

În zilele de convalescență de după transplantul cu celule stem, mai mulți oameni dragi au găsit timp în programul lor încărcat să-mi telefoneze în repetate rânduri și să mă încredințeze de dragostea și de preocuparea lor. Vreau să le mulțumesc în mod special lui

Tim LaHaye, Jim Cymbala, John MacArthur și John Maxwell pentru rugăciunile și încurajările lor.

Câțiva prieteni mi-au oferit un sprijin inestimabil când am început să adun laolaltă notițele în vederea pregătirii cărții de față. Helen Barnhart m-a asistat la administrarea proiectului, păstrând ordinea cuvenită a fiecărui lucru. Brenda Jones a sistematizat materialul, iar Rob Suggs a prelucrat manuscrisul final. Ca de fiecare dată, agentul meu literar, Sealy Yates, mi-a stat alături de-a lungul întregului proces. M-a vizitat la spital și m-a ajutat să stabilesc strategia pentru cartea de față. Îl respect pe Sealy ca specialist și îl iubesc ca prieten.

Doresc de asemenea să-mi exprim profunda mulțumire față de oamenii care au îngăduit ca istorisirile lor să fie relatate în paginile cărții: Helen Barnhart, Carole Carlson, John Hovey, Marv Eastlund, Sharon Paul, Glenda Palmer și Steve Garrison.

Toți copiii mei m-au sprijinit într-un mod deosebit în timpul cât am străbătut cotitura apărută în drumul vieții mele. David și Cami, John și Jan, Daniel și Merae, Jennifer și Emmanuel au găsit metode ingenioase și sugestive de a mă încuraja.

În sfârșit, vreau să-mi exprim iubirea pentru soția mea, Donna. Împreună, am negociat câteva dintre șicanele drumului vieții. Apropierea pe care am trăit-o în acele momente nu se va șterge niciodată. Dragostea dintre noi s-a adâncit, iar credința noastră în Dumnezeu cel Atotputernic a fost întărită. Cred că veți surprinde ceva din relația deosebită care ne leagă citind „Cuvântul-înainte“ semnat de ea.

—DAVID JEREMIAH,
El Cajon, California

CUVÂNT-ÎNAINTE

Viața alături de David Jeremiah a fost o adevărată aventură. Călătoria noastră împreună din ultimii treizeci și șapte de ani ne-a adus deopotrivă bucurii mari și suferințe adânci. Dar, indiferent de împrejurările vieții noastre, chiar și în ceasurile cele mai negre, am fost întotdeauna mulțumitori pentru harul bogat al lui Dumnezeu. Astăzi, când îl ascult pe David predicând, când îl văd jucându-se cu nepoții noștri ori sărind în sus de bucurie la un meci de fotbal, inima mi se umple de recunoștință pentru îndurarea lui Dumnezeu.

Isus Cristos a devenit Mântuitorul vieții mele când aveam nouă ani. Abia când David a ajuns să se gândească la perspectiva de a deveni pastorul Bisericii *Shadow Mountain* din El Cajon, California, aveam să descopăr că evanghelistul care a propovăduit mesajul în urma căruia L-am primit pe Domnul, slujise altădată ca pastor la amvonul pe care îl ocupa acum Dave.

Fiind membră în echipa de majorete a Colegiului Cedarville,

m-am aflat în apropierea terenului de joc și aproape de un jucător înalt și subțire, pe nume David Jeremiah. Dave și cu mine împărțeam pasiunea pentru radio și împreună cu Paul Gathany am lansat la Colegiul Cedarville postul WCDR. Îmi place să mă laud uneori că am fost DJ-ul unui program de muzică cu durata de o oră – omit să menționez însă aria restrânsă de acoperire a stației de radio.

Decizia de a accepta cererea în căsătorie făcută de David a presupus o temeinică cercetare a inimii. Știam că Dave intenționa să devină pastor, iar eu aveam rezerve serioase față de ideea de a fi soție de pastor. După ce am admis că planul lui Dumnezeu pentru mine putea include și un astfel de rol, m-am avântat împreună cu Dave în viața conjugală, dornici să aflăm ce pregătise Dumnezeu pentru noi.

Dave este o persoană optimistă, care privește cu încredere fiecare situație. De-a lungul anilor, optimismul lui m-a influențat și m-am deprins să aleg speranța indiferent de împrejurări. Această atitudine a constituit singurul factor decisiv în confruntarea cu întorsăturile ivite în viața noastră în ultimii câțiva ani.

Păstorirea primei biserici, de dimensiuni reduse, a necesitat o credință considerabilă și ne-a oferit numeroase ocazii de a recurge la speranță. Mutarea în California a umplut viața micii noastre familii de emoție puternică. Apartenența la o biserică aflată în continuă creștere și lansarea unui program radio ne-au făcut să întâmpinăm fiecare nouă zi cu o curioasă așteptare. Inaugurarea programului *Turning Point* mi-a dat totodată șansa de a lucra alături de Dave, iar bucuria de a vedea impactul lucrării lui extinzându-se asupra nenumăratelor vieți m-a încurajat mereu.

Îmi dau bine seama că niciodată nu e momentul potrivit pentru vești proaste; totuși, momentul diagnosticării cancerului lui Dave ne-a silit pe amândoi să ne interiorizăm sentimentele. Fiul nostru cel mare, David Michael, era proaspăt căsătorit și locuia pe Coasta de Est a țării; Jennifer era în primul an la Colegiul Cedarville și suferea de dor de casă; iar Daniel, fiul cel mic, avea de luat o hotărâre importantă cu privire la facultatea pe care s-o urmeze. Doar fiica noastră Jan se afla în apropiere, în Coronado.

David s-a ținut tare și mi-a insuflat curajul de a alege mai degrabă speranța decât deznădejdea. Cunoșteam toate pasajele Scripturii

despre credință și încredere, dar, cu toate acestea, la gândul că bărbatul pe care îl iubeam, soțul meu, tatăl copiilor noștri, omul care propovăduia cu îndrăzneală despre credință, era pe moarte, nu mai eram la fel de sigură că voi găsi puterea de a merge mai departe.

Aș dori să vă pot spune că există o cale simplă de a supraviețui oricărei întorsături neașteptate din drumul vieții, însă n-ar fi adevărat. Ce vă pot spune este că fiecare zi și-a avut măsura proprie de neliniște și că Domnul ne-a acordat, pentru fiecare zi în parte, suficientă tărie și speranță.

Ca soție și mamă, am căutat să mențin viața familiei într-o stare cât mai echilibrată cu putință. Prăznuirea sărbătorilor și aniversarea zilelor de naștere, participarea la evenimentele sportive sau angajarea în viața bisericii m-au ajutat să rămân încrezătoare. În cele câteva zile când mă simțeam cu totul copleșită de griji, mă urcam în mașină și mă îndreptam spre munții care se profilează la răsărit de casa noastră. Acolo, singură cu Dumnezeu, am avut răgazul să privesc lucrurile în perspectivă și să înțeleg că alegerea speranței nu este o alegere pe care o faci o-dată-pentru-totdeauna, ci una pe care o faci clipă-de-clipă.

În astfel de răstimpuri, am descoperit că, așa cum spune și autorul Epistolei către evrei, speranța este o „ancoră a sufletului“ (6:19). Nădejdea a fost ancora care m-a adus înapoi la Dumnezeuul căruia Îi încredinșasem viața mea de copil. Acum trebuia să-I încredințez viața soțului meu.

În clipele noastre de intimitate, Dave și cu mine am găsit putere unul în celălalt. De-a lungul anilor m-am rugat pentru nenumărați oameni și pentru nenumărate împrejurări. Dar cum puteam acum să-l țin în brațe pe bărbatul meu iubit și să mă rog lui Dumnezeu să-i cruțe viața fără să cedez niciunui sentiment de mută deznădejde? Dave a intuit momentele când eram descurajată și a știut ce să-mi spună pentru a-mi ridica moralul și a mă ajuta să-mi recapăt speranța.

Astăzi, călătoria noastră împreună continuă. În cursul convalescenței lui Dave, doi dintre copiii noștri s-au căsătorit, ni s-au născut alți nepoți, iar postul *Turning Point* a lansat un program de televiziune. Am descoperit că singura cale de a trăi este să privești înainte.

Indiferent de împrejurările în care vă găsiți, citiți, vă rog, această

carte cu gândul că omul care a scris-o este o mărturie vie a puterii de susținere pe care o are nădejdea ce se găsește numai în Domnul nostru Isus Cristos. Mărturisirea de credință a profetului Ieremia este consemnată în Plângerile lui Ieremia 3:21-24:

Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșia Ta este atât de mare! „Domnul este partea mea de moștenire”, zice sufletul meu. De aceea nădăjduiesc în El.

—DONNA JEREMIAH

Capitolul 1

NEAȘTEPTATA ÎNTORSĂTURĂ A VIEȚII

Totul a început într-o dimineață obișnuită de luni. Am scos mașina din garaj, am întors și am cotit-o spre autostradă, unde m-am înscris în traficul bine cunoscut. De câte ori în viața mea executasem aceeași mișcare banală, de sute de ori? De mii de ori?

Nicio grijă presantă nu tulbura drumul de patruzeci de minute care mă ducea în La Jolla, California. Alunecam ușor pe lângă copaci, magazine, semafoare, lucrurile care compuneau fundalul reconfortant al lumii mele. Prin minte mi se perindau gândurile obișnuite zilei de luni dimineața; mă gândeam cât sunt de obosit.

Cum de mă lăsasem prins într-o călătorie în care urma să fiu inspectat și pipăit de medici? Zilele de luni erau propice pentru o sumedenie de lucruri: să mă avânt într-o săptămână nouă, să-mi adun gândurile, să trec în revistă ce s-a întâmplat duminica precedentă și să-mi trag sufletul înainte de a începe să mă gândesc la duminica următoare. Examenle medicale nu figurau pe lista activităților mele

preferate de luni dimineața. (Ca să fiu sincer, n-am găsit încă ziua potrivită pentru a merge la doctor.) Dar în dimineața aceea însorită – a zilei de 26 septembrie 1994 – gândul îmi era la cele trei predici din duminica abia încheiată și la ravagiile pe care le pricinuiseră sistemului meu vascular. Reflectam melancolic la repausul și la refacerea de care m-aș fi putut bucura în locul unui drum de patruzeci de minute la Scripps Clinic pentru un consult fizic general.

Iată gândurile placide care mă încercau la volanul mașinii în dimineața aceea de luni. Numai că ceasul ticăia: cele patruzeci de minute de tihnă și de confort se scurgeau, iar în urma lor avea să lovească haosul.

Drumul vieții mele a dus în ziua aceea la o neașteptată și brutală întorsătură, una care m-a găsit cu totul nepregătit. Nu avusesem presimțiri sumbre, nici motive anume să prețuiesc certitudinile și satisfacțiile minore de care aveam să fiu deposedat la capătul călătoriei. Mă aflam într-o fericită stare de inconștiență cu privire la apropierea grăbită a unei cotituri în drumul vieții mele.

Era încă devreme când am sosit la Centrul de Asistență Medicală din La Jolla. Examinarea a început la ora 7:45 dimineața cu un interviu și am făcut față cu succes obișnuitului iureș de întrebări venit din partea asistentelor înarmate cu fișe medicale. Am fost condus apoi într-o aripă a spitalului pentru un test de efort al inimii. Testul a decurs bine și eram convins că obținusem un punctaj favorabil.

Până aici toate bune. Zâmbeam satisfăcut văzându-i pe medici cum dau aprobator din cap și cum bifează, cu mici asteriscuri, rubricile fișelor. Își loveau bărbia cu pixul și recunoșteau că, pentru un veteran al tranșeelor vieții, încărunit și ajuns la cincizeci și trei de ani, mă găseam într-o formă fizică destul de bună. Mai mult chiar, după efectuarea testului de efort, examenul fizic se apropia de sfârșit. Trecusem prin aceleași proceduri și cu altă ocazie, așa că era ușor de bănuțit că la testele rămase urma să am rezultate mulțumitoare. La fiecare rubrică, oamenii în halate albe îmi făceau semn că totul e în regulă; începeam să cred că, în definitiv, o asemenea modalitate de a-ți petrece ziua de luni e chiar inspirată.

Mai târziu în cursul acelei dimineți am fost dus într-o cameră de examinare, unde l-am întâlnit pe șeful secției. El mi-a cerut să mă

întind pe o masă, cu fața în sus, iar eu m-am conformat. Doctorul a început să mă consulte din creștet până în tâlpi.

În curând toată treaba asta se va termina, mi-am zis în sinea mea. Ce bine va fi să știi că am la dosar un nou examen medical reușit. Halatele albe îmi vor întinde nota de plată și mă vor conduce la ușă. Voi fi liber să urc în mașină, să o cotesc spre autostradă și să-mi văd de programul încărcat. Doar că pasul îmi va fi nițel mai sprinten, știind că am ieșit încă o dată biruitor în lupta cu timpul și cu decăderea fizică.

Iată care îmi erau gândurile... Când a căzut bomba.

Cercetând atent jumătatea stângă a abdomenului meu, doctorul mi-a zis: „Domnule Jeremiah, aveți o tumoră pe abdomen care mă îngrijorează puțin. Am impresia că splina dumneavoastră este mărită.“

Am simțit că inima îmi stă în loc. „Ce credeți că este?“ l-am întrebat.

„Nu vă pot spune, mi-a răspuns el calm, până nu voi vedea o radiografie a cavității abdominale“.

Asta a fost tot. Două fraze – un pumn de cuvinte – au întrerupt fulgerător o viață fremătătoare și înfloritoare. În timp ce mă îmbrăcam, încercam să asimilez spusele doctorului. Mîntea mea funcționa deja în regim de „control-al-vertijului“, căutând unghiurile de echilibrare.

Radiografia mi s-a făcut în cursul după-amiezii la centrul de radiologie de vizavi și am fost anunțat că rezultatele vor fi disponibile a doua zi. Cel puțin încordarea nu avea să se prelungească; în mai puțin de o zi urma să primesc o bătaie liniștitoare pe umăr. Sau, mai știi?

Întreaga după-amiază, cât am trecut prin procedura de radiografiere și mi-am încheiat vizita la spital, am rămas în stare de șoc. Iar drumul înapoi spre casă, în El Cajon, m-a găsit la fel de năucit.

Cum aveam să fac față informațiilor primite? Iată un lucru de care trebuia să mă ocup cu toată atenția – era vorba, în definitiv, de o „bombă”. Știam că Donna, soția mea, intenționa să plece a doua zi să-și viziteze mama în New Hampshire. Cotrobăia pesemne prin casă, împachetând valize și ocupându-se de ultimele pregătiri. Căpătase probabil acea vervă veselă și neastâmpărată pe care o însuflă anticiparea unei călătorii.

De aceea am ales să nu-i spun nimic. La ce bun să-i stric bucuria?

Deocamdată lucrurile nu erau decât preliminare și provizorii. Am hotărât ca măcar unul dintre noi să aibă o seară reușită. În consecință, am refuzat să stric plăcerea călătoriei iubitei mele soții.

Așa că am ținut bine trase perdelele peste norii negri dinăuntru meu. Am zâmbit și am încercat să mă împac cât mai bine cu situația. A doua zi dimineața am condus-o pe Donna la aeroport și am urmărit cum avionul în care se afla ea se pierdea în cerul azuriu și lipsit de griji care, pentru unii oameni, continua încă să existe. M-am îndreptat apoi spre birou, unde m-am așezat și mă uitam mereu la telefon, în așteptarea apelului care avea să-mi dezvăluie soarta pământească. Secundele treceau greu și fiecare țărâit se dovedea a fi o alarmă falsă.

În sfârșit, spre după-amiază, am auzit în telefon glasul potolit al doctorului. Așteptam aproape înnebunit să mi se dea o confirmare victorioasă, vești despre teste soldate cu rezultate negative, despre tumori mai mici decât se părea inițial. Îmi doream cu ardoare asemenea cuvinte și m-am rugat din inimă să le primesc.

Dar ele nu-mi erau rezervate. În schimb, temerile doctorului se adeveriseră, în sensul că aveam o tumoră pe splină.

Doctorul mi-a explicat pe îndelete că radiografia fusese examinată de trei radiologi, care împărtășeau convingerea fermă că sufăr de limfom, un cancer care atacă sistemul limfatic în centrul căruia se găsește splina. Am stat de vorbă preț de câteva minute, după care am pus receptorul înapoi în furcă. Cea mai cumplită convorbire telefonică din viața mea tocmai se încheiase. Simțeam goliciunea și deznădejdea crescând în mine.

Era marți, ziua de întrunire a comitetului bisericii, un alt obstacol dificil de trecut în starea mea actuală de tulburare. Întâlnirea n-a durat mult, fiindcă i-am pus capăt după un scurt moment de rugăciune. L-am căutat apoi cu privirea pe bunul meu prieten și membru al comitetului Dr. Ken Nichols și i-am făcut semn să vină în biroul meu. Am închis cu grijă ușa, m-am așezat alături de el și i-am împărtășit datele examenului fizic și diagnosticul. El a fost primul căruia i-am mărturisit criza în care mă găseam. Am plâns, ne-am îmbrățișat și ne-am rugat. Ne-am recules apoi și am început să ne gândim la ce era de făcut.